

מסכת סוכה

פרק ה

א. הַחֲלֵיל חִמְשָׁה וּשְׁשָׁה. זֶהוּ הַחֲלֵיל שֶׁל בֵּית הַשׂוֹאָבָה, שֶׁאִינָה דוֹחָה לֹא אֶת הַשְׁבָּת וְלֹא אֶת יוֹם טוֹב. אָמְרוּ, כֹּל מַיִן שֶׁלֹּא רָאָה שְׁמַחַת בֵּית הַשׂוֹאָבָה, לֹא רָאָה שְׁמַחַת מִימָיו:

ב. בְּמוֹצֵאי יוֹם טוֹב הַרְאָשׁוֹן שֶׁל חָג, יָרְדוּ לְעֹזֶרֶת גְּשִׁים, וּמַתְּהִגְנִיו שֶׁם תְּקוּן גָּדוֹל. וּמְנוּרוֹת שֶׁל זְהֻבָּה הַיּוֹ שֶׁם, וְאֶרְבָּעָה סְפָלִים שֶׁל זְהֻבָּה בְּרָאָשֵׁיכֶן, וְאֶרְבָּעָה סְלָמוֹת לְכָל אַחֲד וְאַחֲד, וְאֶרְבָּעָה יְלִדיִם מִפְרָחִי כְּהֻנָּה וּבִידִיכֶם כְּדִים שֶׁל שְׁמָן שֶׁל מַאֲהָה וְעִשְׂרִים לְגָ, נְשָׁהָן מְטִילִין לְכָל סְפָל וּסְפָל:

ג. מִבְּלָאִי מִכְּנִיסִי כְּהֻנִּים וּמִהְמִינִיכֶן מִהּוּ קְיֻם מִקְיֻיעִין, וּבְהָנוּ קְיֻם מִקְיֻיעִין, וְלֹא הִתְהַחֵר בִּירּוּשָׁלִים שֶׁאִינָה מְאִירָה מְאוֹר בֵּית הַשׂוֹאָבָה:

ד. חֲסִידִים וְאֶנְשִׁי מְעָשָׁה קְיֻם מְרַקְדִּים לְפָנֵיכֶם בְּאֶבֶוקוֹת שֶׁל אָוֹר שְׁבִידִיכֶן, וְאֹמְרִים לְפָנֵיכֶן דְּבָרִי שִׁירֹות וְתִשְׁבָחוֹת. וְהַלּוּם

בכגירות ובגבלים ובמלחינים ובצחצרות ובכלי שיר ולא מספר, על חמץ עשרה מעלות היורדות מעוזרת ישראל לעוזרת נשים, בוגד חמזה עשר שיר המעלות שבתהלים, שעילו לוים עומדים בכלי שיר ואומרים שירה. ועמדו שני כהנים בשער העליון שיורד מעוזרת ישראל לעוזרת נשים, ושתי叱צרות בידיהם. קרא הגבר, פקעו והריעו ותקעו. הגיעו למעלה עשרה, פקעו והריעו ותקעו. הגיעו לעוזרת, פקעו והריעו ותקעו. היו תוקעים והולכים, עד שmaguin לשער היוצא מזרחה. הגיעו לשער היוצא מזרחה, הפכו פניהם למערב, ואמרו, אבותינו שהי במקום זה אחורייהם אל היכל ה' ובניהם קדמה, והמה משתחווים קדמה לשמש, ואנו ליה עינינו. רביה יהקה אומר, היו שוננו ואומריין, אנו ליה, וליה עינינו:

ה. אין פוחתין מעשרים ואחת תקיעות במקdash, ואין מוסיפים על ארבעים ושמנה. בכל יום היו שם עשרים ואחת תקיעות במקdash, שלוש לפתיחה שערים, ותשעה לתמיד של שחר, ותשעה לתמיד של בין הארץים. ובמוספים היו מוסיפים עוד תשע. ובערב שבת היו מוסיפים עוד שיש, שלוש להבטיל העם מלאכה, ושלוש להבדיל בין קדש להל. ערב שבת שבתוקה היה שם ארבעים ושמנה, שלוש לפתיחה שערים, שלוש לשער העליון, ושלוש לשער הפתחון, ושלוש למלאוי המים, ושלוש על גבי מזבח, תשע לתמיד של שחר,

וְתַשׁוּ לִתְמִיד נָשֶׁל בֵּין הַעֲרָבִים, וְתַשׁוּ לְמוֹסְפִין, נָשֶׁל שׁ לְהַבְטִיל אֶת
הָעָם מִן הַפְּלָאָכָה, וְנָשֶׁל שׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קָדֵשׁ לְחַלָּ:

ו. יומ טוב הראשון נשל חג היי שם נשלשה עשר פרים, ואילים
שנים, ושביר אחד. נשתিירו שם ארבעה עשר כבשים לשם נאה
משמרות. ביום הראשון, נשלשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד
אחד. בשני, חמשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד.
בשלישי, ארבעה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. ברבייע,
שלשה מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בחמישי, שנים
מקריבין שנים שנים, והשאר אחד אחד. בששי, אחד מקריב שנים,
והשאר אחד אחד. בשבייע, כלו שיוון. בשミニ, חזו לפס
כברגילים. אמרו, מי שהקريب פרים היום, לא יקריב לאחר, אלא
חוירין חלילה:

ז. בשלשה פרקים בשנה היי כל משמרות שוות באמוראי הרוגלים
ובחלוקת לחם הפנים. בעצתם אומרים לו, הילך מזא הילך חמוץ.
משמר נזמננו קבוע, הוא מקריב תמידין, גדרים ונקבות ושאר
קربנות צבור, ומקריב את הכל. יום טוב הסמוך לשבת, בין
מלפניהם לבין מלאתנית, היי כל המשמרות שוות בחלוקת לחם
הפנים:

ת. חל להיות יום אחד להפסיק ביגתים, מוחר שזמננו קבוע, כי
נותל עשר חלות, והמתעכ卜 נוטל שתקים. ובשאר ימות השנה,
הנכנש נוטל שיש, והוא יצא נוטל שיש. רבי יהודה אומר, הנכנש נוטל
שבע, והוא יצא נוטל חמיש. הנכנשי חולקין באפון, והוא יצאיין בקרים.
בלגה לעולם חולקת בקרים, וטבעת קבוצה, ומלונה סתוותה: